

D U N A K E S Z I J É Z U S S Z Í V E T E M P L O M

ÖRÖMHÍR LEVÉL

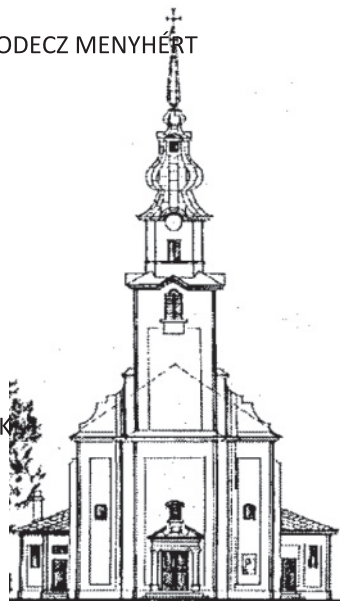
2020 Szeptember

Dunakeszi Gyártelep Plébánia

XV. Évfolyam 7. szám 9
2020.09.01.

A hónap liturgikus eseményei:

- 3. csütörtök: NAGY SZENT GERGELY
- 6. vasárnap: ÉVKÖZI 23. VASÁRNAP
- 7. hétfő: SZENT KÖRÖSI MÁRK, PONGRÁCZ ISTVÁN ÉS GRODECZ MENYHÉRT
- 8. kedd: SZŰZ MÁRIA SZÜLETÉSE(KISBOLDOGASSZONY)
- 12. szombat: SZŰZ MÁRIA SZENT NEVE
- 13. vasárnap: ÉVKÖZI 24. VASÁRNAP
- 14. hétfő: A SZENT KERESZT FELMAGASZTALÁSA
- 15. kedd: A FÁJDALMAS SZŰZ
- 16. szerda: SZENT KORNÉL ÉS SZENT CIPRIÁN
- 17. csütörtök: SZENT HILDEGÁRD
- 20. vasárnap: ÉVKÖZI 25. VASÁRNAP
- 21. hétfő: SZENT MÁTÉ APOSTOL
- 23. szerda: PIETRELCINAI SZENT PIO
- 24. csütörtök: SZENT GELLÉRT
- 27. vasárnap: ÉVKÖZI 26. VASÁRNAP
- 29. kedd: SZENT MIHÁLY, GÁBOR ÉS RÁFAEL FŐANGYALOK
- 30. szerda: SZENT JEROMOS

A hírlevél tartalmából:

***"A tiszta szív mindenben
meglátja Istent."***

Keresztes Szent János

Szenjánosbogár klub (2. oldal)

A kézbe áldozás lelkisége (2. oldal)

Elindul a tanév - Szentjánosbogár klub foglalkozásai!

Kedves Testvérek,

Szeretettel hirdetjük, hogy 2020 szeptembertől (amennyiben nincs járványügyi megszorítás) az alábbi menetrend szerint tartjuk a bogaras foglalkozásokat az első és harmadik vasárnaponként a plébánia nagyertermében (Dr. Oláh Antal teremben) Amennyiben lesznek megszorítások elképzelhető hogy rövidebb online foglalkozásokat tartunk.

9:00-11:00 óra között kézműves vagy tematikus foglalkozás (pl. táncház, ministráns felkészítő, vetítés etc.) gyerekeknek tízóráival

11:00-12:00 óra között gyerekmise

Alkalmak:

Szeptember 6, 20 (ministráns képző)
Október 4 (családi bográcsolás), 18
November 1, 15
December 6, 20
Január 3, 17
Február 7, 21
Március 7, 21
Április 11, 25 (családi bográcsolás)
Május 2, 23 (tavaszi ministráns képző)
Június 6 (tanévzáró fogl.)

2021 június 13 tartjuk a búcsú napi vigadalmat (családos programot 9:30-16:00 óra között)

A foglalkozásokra minden családot nagy szeretettel várunk.

A kézbe áldozás lelkiisége

Gábor Csilla SSS nővér személyes hangvételű írását adjuk közre.

Legyen szabad egy személyes történettel kezdenem 1992-ből: Budapesten történt, kisebb műtétnek kellett alávetnem magam. A beavatkozás előtti estén meglátogatott a kórházban a lelkiatyám, természetesen elhozta az Urat is erősítésnek. Szentmisén kívüli szentáldozásomra a liturgikus előírásoknak megfelelően került sor, egy aprócska mozzanat kivételével. Amikor az atya e szavakkal: „Krisztus teste”, felmutatta az Eucharisziát, halkán hozzátette: „Kezedbe”. (Addig soha nem áldoztam kézbe, bár többször láttam ezt másoknál.) Ösztönszerűen engedelmesskedtem a bátorításnak, két kezemet egymásra helyezve. Néhány pillanatig szemléltem a tenyeremre helyezett Szentséget: rejtőzködésében is milyen áttetsző, milyen piciny és kiszolgáltatott, Ő, aki a világot alkotta és megváltotta... Mekkora bizalma lehet az

emberben, hogy így rendelkezésünkre bocsátja magát... Micsoda erő és kegyelem jár át engem, hogy ilyen közel van hozzám... Mekkora felelősség a tenyeremben hordozni Őt... Milyen magasra emel azzal, hogy ilyen kicsinné lesz értem... Megrendülten vettem magamhoz, a szakralitással való intenzív és némiképpen váratlan találkozás reflexiók témájává lett aztán a következő időszaknak, a lábadozásnak is.

Fel sem kellett ütnöm a Szentírást, mert mélyről bukkant föl bennem a János-evangélium prológusa: „Az Ige testté lett, és közöttünk lakott” (Jn 1,14) – az evangéliumi vers nagyon személyesen feltárt előttem valamit, ami addig pusztán teológiai tudás volt. Nevezetesen azt, hogy a megtestesülés, a közöttünk lakás ezt az örökkévaló jelenlétet is magában foglalja. Az eucharisztikus jelenlét az Üdvözítő valamikori önküresítésének köztünk élő

látható jele, nyoma. Azé a kenózisé, amelyről a Filippi levél himnusza énekel: „[Krisztus] nem tartotta Istennel való egyenlőségét olyan dolognak, amelyhez mint zsákmányhoz ragaszkodnia kell, hanem kiüresítette önmagát, (...) Megalázta magát” (Fil 2,6–8). És amely azt is megéneklé, hogy ezen az ürességen átragyog a dicsőség, „Isten felmagasztalta őt” (Fil 2,9).

De összeálltak bennem konkrétabb analógiák is: amint a Szűzanya védőn, szeretőn karjába fogta a reá bízott istengyermekeket, úgy adatik meg nekem a kegyelem, hogy kezem arra a néhány pillanatra a Fiúisten hajléka, otthona lehessen. És ebben az összefüggésben tudatosult bennem nagyon személyes szinten, hogy erre – ahogy a szentáldozásra – soha, de soha nem vagyok méltó, hogy ez ingyen adatik, ez viszonzozhatatlan ajándék.

Azóta szívesen fogadom kezembe az Urat szentáldozáskor, valahányszor csak lehetőségem van erre. Ha a nyelvre áldozáskor Isten transzcendenciája kerül előtérbe a liturgikus gesztusok révén, kézbe áldozáskor a közénk érkező, hozzánk lehajló, velünk azonosuló isteni irgalom kap

főlemelő és bátorító szimbolikus kifejeződést. (Mindkét hangsúly érvényes, együtt, egy időben.)

A járványhelyzetben a szentáldozás módját érintő egyházi intézkedések – a kézbe áldozás gyakorlatának kötelezővé tétele a pandémia idejére – újra aktuálissá tették számomra ezt a hajdani tapasztalatot, és tél-túl találkoztam ellenhangokkal is: ezek szerint hitgyengeség vagy egyenesen bűn a világiaknak méltatlan kezükkel érinteniük a szentségi Jézust.

Visszakövettem hát időben a gyakorlat alakulását. Az egyház- és liturgiátörténeti szakirodalomban az olvasható, hogy „a 9. századig nem volt szokásban a nyelvre (...) való áldozás”, a kézbe áldozás elmaradását pedig a változó mentalitás mellett (aminek következménye a szentséghez járulás megrikulása) az erősödő klerikalizálódáshoz köti a kutatás (pl. Dolhai Lajos: A kézbe áldoztatás története, Vigília, 1999/3, 182.). Milyen lehetett hát az első évszázadok viszonyulása? A számos megnyilatkozás közül olvassunk el figyelmesen egyetlen, gyakran hivatkozott példát a 4. századi Jeruzsálemi Szent Cirill műsztagógikus katekéziséből:

Állandó egyházközösségi hirdetmények

Szentmisék rendje:

Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap
7:30	7:30	7:30	7:30	7:30	7:30	7:30
						9:30
						11:00*
			18:00		18:00	18:00

*Gyerekmise minden második vasárnap 11:00 órától a tanévben

Szentségimádás: Minden vasárnap 10:30 és 18:00 óra között

Minden hónap 13-án 16:30 órától Fatimai imaóra

Minden első pénteken 8:00 órától Szereteláng imaóra

A hétköznapi szentmisék előtt fél órával rózsafüzér-ájtatosság.

Fogadóórak: Hétköznapokon 09:00-12:00-ig; hétfőn, szerdán és csütörtökön 16:00-18:00-óra között a plébánián.

Károly atya a 06-30-2944-898 és 06-27-351-676-os telefonszámon érhető el.

Amikor odajárulsz, (...) egyik tenyered legyen a másik tenyered trónja, így fogadd az eljövendő Királyt, és tenyered hajlatába fogadd Krisztus testét, rámondva az áment. Elővigyázattal szenteld meg a szent test hozzáérítésével szemeidet, ügyelj rá, nehogy valamennyi is elmorzsolódjon belőle.”

A szövegből jól kivehetően árad az Eucharisztia iránti hódolat; amit pedig a szentáldozáshoz járuló hívó testtartására, gesztusaira vonatkozóan kér, az maga a méltóságteljes és gondos tiszteletadás. (Amikor először találkoztam e szöveggel, elámulva konstatáltam, hogy szinte ugyanazt a légkört árasztja, amit a magam első kézbe áldozásakor átéltem – pedig akkor fogalmam sem volt erről a passzusról.)

Szomorúan láttam viszont az utóbbi hetekben-hónapokban félkézbe fogadott és hosszan sétáltatott Szentséget; volt, hogy akaratlanul is végig kellett néznem, ahogyan az áldozó a tenyeréből a maszkja alatt kotorászva veszi magához (vagy inkább gyömöszöli magába) Krisztus testét. Nem gondolom, hogy ez a csökkent hit vagy tiszteletlenség miatt lett volna így, sokkal inkább az új helyzet kiváltotta esetlenség vagy felkészítetlenség lehet az ok.

Jó volna, legalább jövő időben (akár katekézisek segítségével) rákészülni a kézbe áldozás lelkiségének közösségi elsajátítására, a kapcsolódó gesztusok jelentésének és jelentőségének tudatosítására. Ha a test- és kéztartásom, mozdulataim követik Szent Cirill fenti intelmét, akkor testem az összeszedettség és áhítat hordozója lesz, ami általában véve is a liturgia méltó végzésének záloga. Ehhez legyen kalauzunk Szent Benedek Regulája: tudván, hogy imádság közben „Isten és az ő angyalai színe előtt” állunk, vigyázzunk arra, hogy „szívünk megegyezék szavunkkal” (RB 19.).

Megfontolásra:

1. Az elkövetkező időszakban figyeljek tudatosan az összeszedett testtartásra imádság és a szentmisen való részvétel idején, tudván, hogy „[a]z egész test a lélek eszköze és kifejezője”
2. Szentáldozás előtt emlékezzem Szent Cirill tanítására, hogy kezem az eljövendő Király trónja lehessen.

Szerző: Gábor Csilla SSS (Szociális Testvérek Társasága, Kolozsvár)

Forrás: <https://www.magyarurir.hu/nezopont/a-kezbe-aldozas-lelkisege>

Imádság

Uram, Te szeretsz engem a szenvedésben is! Uram, hiszek irántam való jószágodban és szeretetedben. Biztosan tudom, hogy Te gondoskodsz rólam. Sok kegyetlenség van a világban. De a világ minden természetes összefüggésével együtt egy magasabb hatalomnak van alávetve. Hiszem, hogy Te vagy a világ Ura és Teremtője. Hiszem, hogy minden a Te kezében van, minden ember, én is. Te Atyánk vagy, és szeretsz mindannyiunkat. Köszönöm, hogy Te vagy az állandó változásban az élet nyugópontja, amelyhez tarthatom magam. Köszönöm, hogy szilárd életem van Benned, és így a jövőm nincs a véletlenre bízva.

Felelős kiadó: Dunakeszi Jézus Szíve Templom – Szádóczy Károly plébános atya

Kiadvány szerkesztő: Somogyi Levente (06-30-386-9898)

Plébániánk honlapja: www.dunakeszi-jezusszive.vaciegyszeghazmegye.hu

Plébánia e-mail címe: dk.jezussziveplebania@gmail.com

A borítón látható homlokzati elemről készült fényképet Bolyky Miklós készítette